

Sadržaj:

Uvod 3

1.Sport i politička superiornost 4

2.Sport i politički imidž 5

3.Sport kao povod za sukob 6

4.Sport i politički pritisak 7

5.Sport kao politički poligon 8

Zajključak 11

Literatura 12

Uvod

Krenimo od toga šta je sport a šta je politika. Sport je najopšti pojam za sportsku aktivnost, on može da se definiše kao psihofizička aktivnost pojedinaca i grupa. Politika je u širem smislu nauka o političkim naukama kao organizovanim i stalnim aktivnostima ljudi i grupa radi postizanja određenih društvenih, pre svega, klasnih i pojedinih interesa i ciljeva.

Politika kao vlast, država i ideologija, ima specifičan odnos prema sportu. Krajnosti u tom odnosu su: vlast može sport da tretira kao nebitnu političku pojavu, kao zabavu za mase, hobi i igru za pojedince, teorijom „hleba i igara“ da pretvara narod u publiku, tj. Masu, uz represivnu kontrolu ponašanja i amortizaciju društvenih nezadovoljstava. Takav sport je „apolitičan“, van oficijelne politike, ali ne i kontrole. Vlast može imati i potpuno drugačiji pristup sportu smatrajući ga značajnom političkom pojavom. To znači da će vlast sport uključiti u bitne društvene okvire koje kontroliše:

vladajući teorijsko-ideološki sistem, tvrdeći da se on u njega uklapa i da je on njemu potreban, sistem obrazovanja i vaspitanja, dajući sportu funkcije podržavanja vladajućih odnosa, programe političkih partija, političke dokumente (zakone, ustav i sl.), delatnost političkih organa i organizacija,

međunarodni program države, kao reprezentativnost i propagandu na takmičenjima van granica, kulturni prostor, kao sredstvo za opštu emancipaciju ljudi i mobilizaciju masa ka moralnim vrednostima: radnim, patriotskim, afirmativnim, stvaralačkim itd.

1.Sport i politička superiornost

Sva međunarodna takmičenja, a naročito regionalna (evropska), svetska prvenstva i olimpijske igre, najbolja su prilika da se pokaže "vrednost" pojedinih nacija, odnosno njihovih postojećih vladajućih ideologija. Zbir osvojenih medalja, koje novinari pedantno objavljuju u novinama, najbolji je po njima, "dokaz" koliko jedna nacija vredi, odnosno koliko je bolja u odnosu na drugu. U vreme blokovske podele sveta, bilo je važno da se osvoji što više medalja u odnosu na suparničku stranu. Tako se sportsko nadmetanje, različitih ekipa ili pojedinaca, pretvara u nadmetanje idoloških sistema, koje oni na neki način predstavljaju. "Sport je rat prijateljskim oružjem" – definicija koju je izrekao nacistički general Rajhenau, objašnjava ovakav način korišćenja sporta i sportista. Jer, pobeda na sportskom terenu, pažljivo odabranim novinskim prikazima, transformiše se u pobedu određenog vladajućeg sistema. Sportska pobeda se predstavlja kao idološka pobeda. Zbog toga se, sve češće, posle pobede na velikim međunarodnim takmičenjima sportistima doturaju nacionalne zastave kojima oni mašu i otpozdravljaju publici. Tada to više nije pobeda tog sportiste već pobeda nacije koju taj sportista predstavlja. Sportista je tako sveden na sredstvo u službi, u ovom slučaju, svojoj naciji. Još uvek je, zahvaljujući zaostalom rivalitetu istoka i zapada, moguće da se ulažu ogromna sredstva, kako u sportsku nauku, tako i u naučna istraživanja-razvoja materijala koji se koriste na takmičenju, razvoju novih stimulativnih sredstava za oporavak sportista itd. Razume se, nauka sama po sebi nije opasna, a još manje kriva za brojna korišćenja čoveka, kao i svakog drugog materijala, za visoko postavljene ciljeve. Ona samo pomaže da se

do tih ciljeva stigne, brže od drugih. Međutim, na tom putu su brojna ne samo fizička nego i psihička uništenja samih sportista.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com